

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Nds/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 8021200089
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8021200089.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: URSA GROUP, s. r. o., so sídlom Drieňová 1J, 821 01 Bratislava, IČO: 46 516 051, zastúpený advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, so sídlom Povožnícka 18, 841 03 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. 100075418/2021 z 18.01.2021, o návrhu žalobcu na prikázanie veci inému krajskému súdu z dôvodu vhodnosti, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrhu žalobcu na prikázanie veci inému krajskému súdu n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom súde

1. Žalobou podanou na Krajský súd v Prešove (ďalej len „správny súd“) dňa 25.02.2021 žalobca brojil proti rozhodnutiu č. 100075418/2021 z 18.01.2021, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné, ktorý ako príslušný prvostupňový správny orgán podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov žalobcovi vyrubil rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2018 v sume 10.248,92 Eur.

2. Žalobca v rámci žalobných bodov navrhoval prikázať vec Krajskému súdu v Bratislave, alebo inému krajskému súdu na západnom Slovensku.

3. Návrh na prikázanie veci inému súdu odôvodnil aktuálnou situáciou spojenou s pandemiou vírusu SARS-CoV-2 na území Slovenskej republiky. Podľa mienky žalobcu je prikázanie veci vhodné najmä z

dôvodu nutnosti presunu osôb, ktoré žalobcu v konaní zastupujú, na správny súd.

4. K návrhu žalobcu na odňatie veci správneho súdu a jej prikázanie inému súdu žalovaný v písomnej reakcii uviedol, že k návrhu nemá žiadne námietky.

5. Správny súd predložil uvedenú vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) na rozhodnutie postupom podľa § 85 ods. 3 a 4 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“)

II.

Právny názor Najvyššieho súdu

6. Najvyšší súd ako súd, ktorý rozhoduje o prikázaní veci inému krajskému súdu (§ 85 ods. 4 S.s.p.) prejednal návrh žalobcu na odňatie veci správneho súdu a prikázanie veci inému krajskému súdu z dôvodu vhodnosti a dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre prikázanie veci z dôvodu vhodnosti.

7. Podľa § 85 ods. 3 S.s.p. vec možno prikázať inému správneho súdu tej istej inštancie aj z dôvodu vhodnosti. Účastníci konania majú právo sa vyjadriť k tomu, ktorému správneho súdu by mala byť vec z dôvodu vhodnosti prikázaná, a tiež k dôvodom prikázania.

Podľa § 85 ods. 4 veta druhá S.s.p. o prikázaní veci inému krajskému súdu rozhoduje najvyšší súd.

8. Na úvod Najvyšší súd konštatuje, že delegácia veci z dôvodu vhodnosti predstavuje výnimku z práva účastníka súdneho konania na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ako aj výnimku zo zákonom definovaných kritérií miestnej príslušnosti súdu.

9. Účelom inštitútu delegácie z dôvodu vhodnosti je predovšetkým zabezpečenie hospodárnosti súdneho konania alebo jeho zrýchlenie. Dôvody delegácie môžu mať v praxi rozmanitú povahu, najmä však osobnú, zdravotnú, sociálnu alebo finančnú.

10. Vzhľadom na charakter delegácie, ako výnimky z ústavne zaručenej zásady, podľa ktorej nikomu nemožno odňať zákonného sudcu a príslušnosť súdu vyplýva zo zákonom stanovených kritérií, musí mať takýto dôvod delegácie vždy a zakaždým výnimočný charakter. Dôvody pre odňatie veci príslušnému správneho súdu z dôvodu vhodnosti musia byť teda natoľko významné, aby dostatočným spôsobom odôvodňovali prelomenie citovaných ústavných princípov.

11. Preto aj ustanovenie § 85 ods. 3 S.s.p o delegácii vhodnej musí byť vykladané reštriktívne a k rozhodnutiu o delegácii vhodnej by mal súd pristúpiť len na základe výnimočných okolností. Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd pri rozhodovaní o delegácii vhodnej musí byť pevne spútaný základnými zásadami správneho súdneho procesu a vo svojom rozhodovaní nepripúšťať voluntarizmus, naopak dôsledne prihliadať k mravným, sociálnym a etickým stránkam delegácie (rovnako Jirsa, J., Trebatický, P., Korbel, F. a kol. Občanský soudní řízení. Soudcovský komentář. Kniha I. § 1-78g Občanského soudního řádu. 1. vydání. Praha: JUDr. Karel Havlíček, Havlíček Brain Team, 2014, s. 82).

12. Preto ak existujú pochybnosti o vhodnosti prikázania veci inému krajskému súdu, musí vedúci princíp práva na zákonného sudcu a príslušný súd vždy prevážiť, a Najvyšší súd nemôže návrhu na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti vyhovieť.

13. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 379/09 zo dňa 09. decembra 2009 vyplýva, že dôvody vhodnosti pre prikázanie veci inému než miestne príslušnému správneho súdu môžu byť rôzne v závislosti od predmetu konania, účastníkov konania, či iných okolností. Sú nimi spravidla také okolnosti, ktoré umožňujú hospodárnejšie, rýchlejšie alebo po skutkovej stránke spoľahlivejšie a dôkladnejšie prejednanie veci iným, než miestne príslušným správneho súdom. Vždy však záleží na individuálnych okolnostiach prejednávanej veci, ktoré súd pri svojom rozhodovaní musí zvážiť a

prihliadnuť k nim. V zmysle rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky možno prihliadnuť najmä na mimoriadne pomery účastníka konania, ako sú vek, zdravotný stav, rodinné pomery a pod.

14. Dôvody delegácie môžu byť rôzne v závislosti od predmetu konania, postavenia účastníkov, ale aj doterajších výsledkov konania. Dôvody na strane účastníkov konania vyplývajúce z ich postavenia môžu mať najmä osobnú, zdravotnú, finančnú, prípadne sociálnu povahu.

15. Vzhľadom na charakter delegácie veci ako výnimky zo zásady, že vec prejednáva a rozhoduje správny súd, ktorého príslušnosť vyplýva zo zákonom stanovených pravidiel vecnej a miestnej príslušnosti, musí mať dôvod delegácie vždy výnimočný charakter. V neposlednom rade nadriadený súd berie do úvahy aj prípadné dôsledky navrhovanej vhodnej delegácie a starostlivo skúma, či delegovaním veci inému správnenému súdu nedôjde iba k tomu, že obdobným spôsobom zaťaží druhého účastníka konania. (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., a kol.: Správny súdny poriadok. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2017, s. 495).

16. V kontexte uvedených skutočností bolo úlohou Najvyššieho súdu v prerokovanej veci posúdiť, či sú dané dôvody pre výnimočné použitie inštitútu vhodnej delegácie a rozhodnúť, či by konanie na inom krajskom súde bolo z komplexného pohľadu na vec hospodárnejšie, rýchlejšie a spoľahlivejšie než na miestne príslušnom súde.

17. Najvyšší súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s právnym názorom vyslovenom v uznesení Najvyššieho súdu z 28.06.2018, sp. zn. 8Nds/2/2018, v zmysle ktorého:

„Najvyšší súd uvádza, že stanovenie § 85 ods. 3 Správneho súdneho poriadku, predstavuje právnu normu, ktorá explicitne nedefinuje, za akých podmienok súd rozhodne o prikázaní veci z dôvodu vhodnosti na iný správny súd. Uvedené ustanovenie je možné preto považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktorá tak ponecháva správnenému súdu, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Zákon síce ponechal najvyššiemu súdu širokú možnosť uváženia, avšak táto úvaha musí vždy zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.“

18. Najvyšší súd sa oboznámil s dôvodmi, pre ktoré žalobca navrhoval vec odňať správnenému súdu a konštatuje, že okolnosti, ktoré žalobca uviedol v podstate súvisia s pandémiou vírusu SARS-CoV-2 na území Slovenskej republiky a nadväzujúci hygienickými opatreniami.

19. V posudzovanom prípade však Najvyšší súd nevzhladol také výnimočné okolnosti vo vzťahu k predmetu konania, alebo účastníkom konania, ktoré by odôvodňovali prikázanie veci inému, ako miestne príslušnému súdu z dôvodu vhodnosti.

20. Je pravdou, že pandémia vírusu SARS-CoV-2 významným spôsobom ovplyvňuje aj základné právo slobody pohybu, avšak podľa názoru Najvyššieho súdu sa uvedené obmedzenie netýka len právneho zástupcu žalobcu, ale všetkých občanov Slovenskej republiky.

21. Najvyšší súd v súvislosti s dopravou advokáta na správny súd poukazuje aj na písm. B. ods. 1 uznesenia Vlády Slovenskej republiky č. 808 z 31.12.2020, na základe ktorého sa obmedzenie slobody pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 1. januára 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nevzťahuje na cestu na výkon podnikateľskej činnosti, alebo inej obdobnej činnosti, ktorá nemôže byť vykonávaná formou „home office“ a na cestu späť (neskôr písm. C. ods. 1 a ods. 26 uznesenia Vlády Slovenskej republiky č. 215 z 26.04.2021).

22. Pri rozhodovaní o prikázaní veci inému súdu Najvyšší súd vzal do úvahy aj dôležitú skutočnosť, a to že obmedzenia slobody pohybu sú už v súčasnej dobe neaktuálne. Najvyšší súd záverom dodáva, že

hygienické opatrenia, vyplývajúce z platných a účinných vyhlášok Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, sa vzťahujú rovnako na všetky činnosti advokáta v súvislosti s jeho presunom na akýkoľvek orgán verejnej moci na území Slovenskej republiky.

23. Na základe predoslaných skutočností, keďže Najvyšší súd v posudzovanom prípade nevzhliadol výnimočné okolnosti na strane žalobcu v tom smere, že by sa obmedzenia v súvislosti s pandemiou vírusu SARS-CoV-2 vzťahovali len na prerokúvanú vec, ale majú celospoločenský dosah, a ktoré by odôvodňovali prikázanie veci inému než miestne príslušnému súdu z dôvodu vhodnosti, návrhu žalobcu na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti podľa § 85 ods. 3 S.s.p. nevyhovel.

24. Najvyšší súd akcentuje, majúc na zreteli, že ak by rozhodol o delegácii veci na iný správny súd, bez toho aby na to boli splnené podmienky podľa § 85 ods. 3 S.s.p., porušil by tým ústavne zaručené právo zakotvené v článku 36 Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje inštitucionálnu záruku práva na spravodlivý proces (nález Ústavného súdu Českej republiky zo 07. októbra 1996, sp. zn. IV. ÚS 222/96).

25. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný (§ 439 ods. 2 písm. d/ S.s.p.).